

Hongarije reis 30 April 2022 tot 7 Mei 2022 met 9 deelnemers

We wisten natuurlijk al dat het druk zou zijn op Schiphol. Els had de taxi's een half uur eerder besteld en we arriveerden allemaal om 5.45 uur op de luchthaven. Het inchecken van de bagage verliep vrij snel maar daarna was het een soort van Efteling, lange rijden en wachten maar. Toch bleef er nog tijd over om een kop koffie te scoren. De vlucht verliep rustig en na aankomst op de luchthaven werden we opgewacht door onze gastheer Jean en Philip (een vriend) die ons naar de accommodatie zouden brengen.

Na een autorit van twee uur kwamen we aan in het kleine dorp Somogyacsa.

We verbleven hier in een authentieke accommodatie midden in de vrije natuur. Twee kleine zwembadjes tot onze beschikking, een gezellig terras/barretje en mooie uitzichten.

Jean en Annerie zijn in 2004 naar Hongarije vertrokken en zijn onze gastheer en gastvrouw.

Samen runnen ze deze wandelvakanties en Annerie is kunstenares. Zij geeft ook schilderlessen in het atelier of ergens buiten. Ze zijn beide van alle markten thuis en gaven ons direct het gevoel dat het een mooie vakantie ging worden.

Nadat we de lunch hadden genuttigd zochten we onze kamers op om te installeren. Onder leiding van Els en Edwin maakten we een kleine wandeling in en rond het dorp. We liepen langs Hongaarse buffels en blaffende honden. Het dorp wist dus wel dat er vakantiegangers waren.

Daarna een borrel op het terras genomen en getoast op de goede vakantie en de verjaardag van Marian.

Iedereen lag die avond wel vroeg in zijn mandje want nu ging het echte werk beginnen.

De avond ervoor was er een hilarisch verhaal verteld over struisvogels die bij iemand om en in een vakantiehuisje liepen. De meeste haalden hun schouders erbij op. Krijgen we die ochtend een app van Paul die altijd vroeg op is van het ochtendgloren met een struisvogel. Het moet niet gekker worden. We dachten dat het een fotoshop was maar hij had die echt gezien.

De volgende twee dagen stond er een wandeling op het programma die vanaf de accommodatie startte.

Na een goed ontbijt, factor smeren en spullen bij elkaar geraapt gingen we op pad met Jean als gids.

Els en Edwin hadden wat dat betreft een makkie alhoewel Els wel alles heel goed in de gaten hield en scherp bleef.

Eerst een stukje door het dorp, kleine stukjes over asfalt maar merendeel over bospaden met links en rechts wat diepere dalen. En ja, wat zagen we in het dorp in een heel klein poortje? Twee struisvogels!
Op een hele verrassende plek zat Annerie met een heerlijke lunch op ons te wachten.

Het is een plek waar één keer in het jaar een groot dorpsfeest wordt gehouden. Het is ook eigendom van een particulier in het dorp maar je mag er gebruik van maken. Er was zelfs een houten sanitaire gelegenheid met toiletpapier.

We passeerden een 350 jaar oude eik en kort daarna hadden we een gevallen dame. Els kwam aangesneld om hulp te verlenen en gelukkig was ontsmetten en een pleister voldoende.

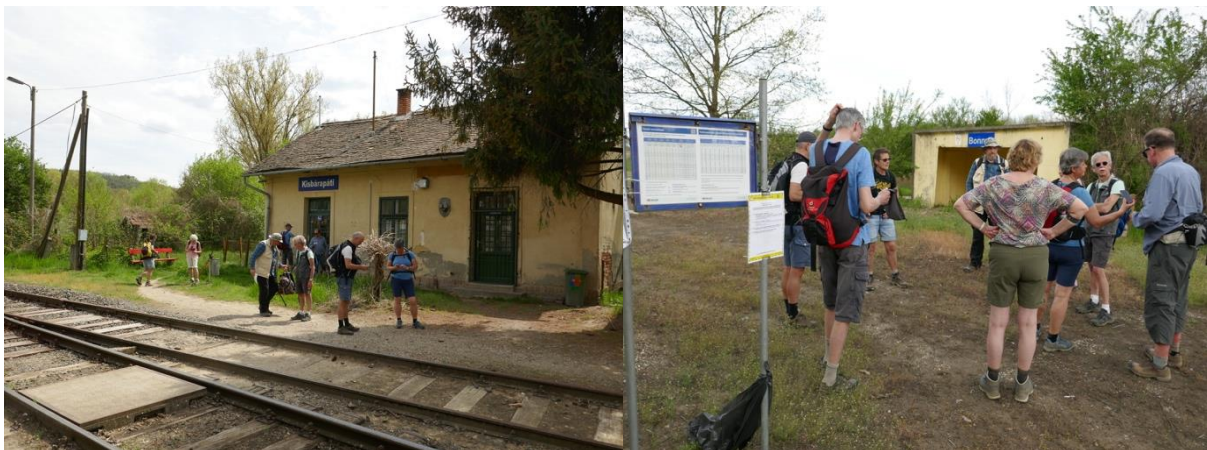
Er was helaas niemand aanwezig op een plek waar lokale boeren hun wijn maken dus er viel voor ons daar weinig te zien. 's Avonds werd er door een groepje Scrabble gespeeld. Dat ging er pittig aan toe. Er was zelfs een jurylid aangesteld. En uiteindelijk was iemand winnaar die eigenlijk geen winnaar was door een verandering in spelregels. Kan zo maar gebeuren.

We wandelden de dag daarna weer vanaf de accommodatie. Het zou een mooie dag worden met veel zon. We aten heerlijke goulashsoep bij Somogy-Kertje (Tuin van Somogy). Dat is een sfeervolle gelegenheid waar regelmatig feesten gehouden worden.

Het dorp Kisbarapati was ons volgende doel om in de boemeltrein te stappen. De trein heeft een traject van 60 kilometer lang, rijdt twee keer per dag en kwam precies op tijd. De kaartjes waren via internet gekocht en werden waarachtig heel modern gescand. De conductrice stapte bij een spoorwegovergang uit, liet de spoorwegbomen zakken en stapte weer in. De trein reed een stukje verder en de conductrice stapte uit om de bomen weer open te doen.

Het station waar wij uitstapten leek geen station. Het was niet meer dan een hokje. En toen was er een probleem wat betreft de stokken. Die waren op dat andere verlaten stationnetje blijven staan. We maakten

eerst de wandeling af en kwamen bij de bus aan die Annerie 's morgens daar had gezet. En nu eerst maar naar dat stationnetje rijden en kijken of de stokken er nog staan. En gelukkig was dat het geval. Nog maar een klein stukje met de bus om in Somogyacsa aan te komen. Sommige namen een sprong in het water, de ander alleen met de voeten erin. We sloten de dag af met een drankje, een lekkere maaltijd, een potje Scrabble of gewoon gezellig samen zijn.

De volgende dagen vertrokken we na het ontbijt met het busje naar een opstapplaats in een ander gebied. Een van de wandelingen was de Ságvár route. Het ging door een wijngebied waarbij we door een kleine tunnel liepen. De tunnel door de berg is zo gemaakt dat er precies een wijnvat door kan. We kregen prachtige vergezichten te zien, liepen langs een riviertje en in bosgebied. De zelfgemaakte lunch werd verorberd aan een klein meertje. Aan het eind van de wandeling werden we getrakteerd op een fikse regenbui. We hadden het geluk om voor een huis met afdakje te kunnen schuilen anders waren we tot aan het hemd doorweekt geweest. In het dorp Ságvár hebben we de plaatselijke kroeg bezet voor een drankje.

Wist u dat: Edwin ondanks de voorzorgsmaatregelen van Els wat betreft teekspray toch een teek bij haar van de buik moest verwijderen?

Paul presteerde het om met twee volle glazen een trapje te betreden maar viel daarbij op zijn knieën. Het is ongelooflijk maar de knieën waren nog heel evenals de glazen. Ze moesten wel een beetje bijgeschonken worden.

Op onze vrije dag werd de groep gesplitst. De een nam een echte vrije dag maar door het enthousiasme van Jean maakte er een groepje toch een prachtige wandeling van 17 Kilometer. Over die lange wandeling kan ik weinig vertellen maar hebben wel een aantal foto's gescoord die erop wijzen dat het zeer de moeite waard was. Andere hebben het in de ochtend echt rustig aangedaan maar 's middags wel een wandeling van 7 kilometer naar Igal gemaakt. Inmiddels was de groep van de grote wandeling ook daar aangekomen. Een paar uurtjes genoten in het Thermalbad. Op het terras een Hongaarse lekkernij gescoord dat bestaat uit oliebollendeeg met zure room en knoflook. Smaakte goed bij een drankje.

De bedoeling was om in Igal te dineren maar ondanks de reservering was het restaurant gesloten. Met behulp van vrienden in de auto gestapt en een restaurant wat nog 20 minuten rijden was opgezocht. We hebben daar heerlijk gegeten.

De volgende dag met het busje in de richting van de stad Kaposvár (Provinciehoofdstad van Somogy)
We startte onze wandeling dichtbij het Deseda-meer. Het is een stuwmeer ontstaan in 1975 en verzorgt de irrigatie van het achterland. We liepen eerst door het Arboretum wat nog een rommelige indruk geeft. Er moet nog iets aan gedaan worden. Ondertussen zagen we ook het meer verschijnen en de brug waar we over moesten hadden we in het vizier. Maar oh jee, dat viel tegen. De brug is in slechte staat en er stonden hekken omheen dat we er niet over konden. Hadden ze dat niet aan het begin van de wandeling kunnen melden? Het zou een heel eind terug zijn en dan nog verder omlopen. Jean klom het hek over en ging polshoogte nemen of we het konden riskeren. Dus klommen we allemaal over het hek en liepen over de goede planken naar de overkant. Het viel allemaal wel mee en was echt verantwoord.
De eerste drie klommen aan de overkant over het hek en ineens kreeg iemand een helder moment om het hek open te maken. Makkie! De rest hoefde dus niet meer te klimmen.
We gebruikten de lunch buiten bij een leuk tentje aan het Deseda-meer. De keus was beperkt, het werd een tosti, drie kaasplakken(pp) of twee kipschnitzels(pp). Beetje patat erbij en klaar.
De tocht werd met goed gevulde magen voortgezet. Het eind van de wandeling was door de buitenwijken van Kaposvár, waarna we in het centrum belandden. We zagen prachtige brede straten met kolossale gebouwen en kwamen langs het 1956-park. Dit is gewijd aan de gevallen op de vlucht uit Hongarije ten tijde van de inval van het Russische leger tijdens de opstand in 1956.
's Avonds hebben de liefhebbers voetbal gekeken.

Op de laatste wandel-dag was het bewolkt. Er stond een wandeling van 13 km in Tihány, schiereiland in het Balatonmeer op het programma. Dit is het grootste zoetwatermeer van Europa. Nadat we met het veer naar de overkant waren gevaren startten we direct met de wandeling om een beetje op temperatuur te komen. We hielden de pas er goed in en zagen de flyers voor de Giro die op zondag hier zou plaatsvinden. Nu een lekker bakje koffie scoren op een mooi plekje langs het water. We vervolgden onze weg langs de monnikengrotten en tussen twee binnenmeren. De lunch was in een leuk restaurant in het centrum. De beroemde abdij stond in de steigers en was niet leuk om te fotograferen. Daarna nog even shoppen en gingen we als echte toeristen met het treintje naar beneden om de pont naar het vaste land te nemen. Bij thuiskomst stond de heerlijke Pörkölt al te pruttelen. Een Hongaarse vleesstoofpot. De avondmaaltijd lieten we onder het genot van een drankje en een muziekje fantastisch smaken. Er werden bedankjes naar Jean en Annerie en Els en Edwin uitgesproken voor de hele fijne week. Op de muziek die goed klonk, van Blues tot Rock & Rol konden we niet blijven zitten. Muziekinstrumenten werden aangesleept en de voetjes gingen flink van de vloer. De muzikant wist niet van ophouden, maar ook Margot niet. Wat heeft die een uithoudingsvermogen. Geweldig. En ook aan deze avond kwam een eind.

Grappig zo'n treintje!

Door de Giro tijdrift ging het uitstapje naar Boedapest niet door. Het zou te riskant zijn vanwege de verwachte drukte om het vliegtuig naar huis te missen. Allemaal relax ontbeten en ingepakt. Jean was die ochtend naar Nederland gevlogen vanwege het overlijden van zijn moeder.

We hadden nog wat tijd en Annerie stelde voor om nog naar een streekmarkt te gaan. Op dit marktje werden lokale handgemaakte producten verkocht. Er werden nog wat worsten ingeslagen en goed in de koffer gestopt. Op locatie nog geluncht en met hulp van burens naar de luchthaven van Boedapest gereden. Het inchecken, security en boarden verliep soepel net als de vlucht.

Eenmaal op Schiphol aangekomen kwamen de taxi's na het ophalen van de bagage al heel snel.

Het was echt een super vakantie, relax en heel gezellig.

Els, Edwin, Paul, Margot, Tony, Renate, Marten, heel erg bedankt

Het was fijn om met jullie in Hongarije te zijn.

Peet en Marian